

lere tilsigter med Fremsættelsen af Lovforslaget.

Ordføreren for Forslagsstillerne (Zahle): Den højtærede Minister siger, at jeg ikke ved mine Bemærkninger har kunnet fornærme ham — jeg maa da have præsteret det umulige, thi fornærmet er Ministeren alligevel blevet; jeg kan tilføje, at jeg heller ikke har *villet* fornærme den højtærede Indenrigsminister. Men ifølge Forretningsordenen har Indenrigsministeren intet med Spørgsmaalet om Udvalgs Nedsættelse at gøre, og hvis den højtærede Indenrigsminister ingen Bemærkning havde gjort derom, var Sagen gaaet uden nogen som helst Disput den Vej, som den — efter de fornuftige Bemærkninger, som blev gjort af det ærede Medlem Hr. Brorsen — alligevel gaar: der bliver stillet Forslag om Nedsættelse af et Udvalg, og Lovforslaget bliver sendt til Drøftelse i Udvalget. Hvis der ikke blev stillet et saadant Forslag, vilde Sagen jo komme til at gaa umiddelbart til anden Behandling.

Indenrigsministeren (Kragh): Det ærede Medlem Hr. Zahle, som ikke blot mener at være Vogter over den gode Tone, men ogsaa over Forretningsordenen her i Tinget og altsaa ganske særlig maa føle sig kaldet i disse Henseender, har, efter at han første Gang havde Ordet, dog antydet, at der til dette Lovforslags videre Behandling kunde knytte sig Interesser ogsaa for Forslagsstillerne, og paa denne Baggrund har jeg udtalt — og det maa dog være min gode Ret uden Hensyn til det ærede Medlems Opfattelse —, at for saa vidt der til en saadan Behandling ikke knytter sig Interesser for Forslagsstillerne, er det heller ikke Tilfældet for mit personlige Vedkommende. Det er det, jeg om denne Sag har udtalt, og jeg har aldeles ikke blandet mig i, om man fra Tingets Side skulde nedsætte Udvalg i denne Sag, eller om man ikke skulde gøre det. Jeg har blot ytret Interesse for, at det blev oplyst, om Forslagsstillerne ønsker denne Sag videre prøvet, eller de ikke ønsker det; thi dette har en betydelig Interesse for den hele Offentlighed og for Bedømmelsen af de Motiver, som Forslagsstillerne har til dette Forslags Fremsættelse.

Staining: Det er kun et Par enkelte Bemærkninger, jeg gerne vil gøre i Anledning af Udtalelser, som før faldt fra den højtærede Indenrigsminister. Den højtærede Indenrigsminister sagde, at han var

enig med mig i, at hvis man gik ind paa Voldgiftstanken med Hensyn til Fastsættelse af Løn og andet for Arbejderne, blev Konsekvensen deraf Nødvendigheden af Pristfastsættelser o. s. v. til Værn for de samme Arbejdere. Jeg takker den højtærede Indenrigsminister, fordi han erkendte Sammenhængen mellem disse Ting, men jeg beklager naturligvis lige saa meget, at den højtærede Minister tilføjede, saa vidt jeg da forstod, at i en saadan Udvikling vilde han ikke være med. Dette er beklageligt, thi naar man erkender, at der under visse Forhold er en Berettigelse til en saadan Fremgangsmaade, er det nedslaaende, at der desuagtet ingen Mulighed er for at komme den Vej ud. Men jeg forstaaer for saa vidt godt den højtærede Indenrigsministers Standpunkt, da han saa afgørende stiller sig imod Tanken om en Løsning af Konfliktten paa den Maade, som er foreslaaet af Forslagsstillerne; ogsaa jeg har udtalt, at den foreslaaede Fremgangsmaade ikke lader sig anvende. Naar jeg desuagtet støtter mig, om jeg saa maa sige, paa den førnævnte Udtalelse af Indenrigsministeren, er det, fordi jeg har en Erindring om, at den højtærede Indenrigsminister ved en eller anden Lejlighed ret stærkt har udtalt, at han nok kunde tænke sig noget i Retning af Pristfastsættelser, Pristfastsættelser, Avancebegrænsning, hvad man nu vil kalde det, overfor Detailhandlerne, hvilket ogsaa er i høj Grad paakrævet, og jeg troede derfor, at den højtærede Indenrigsminister egentlig ikke var saa fremmed for en saadan Udvikling, som han ved sine Udtalelser nu synes at være.

Endvidere beklager jeg, at den højtærede Indenrigsminister ikke benyttede Lejligheden til at supplere sin første Udtalelse i den Retning, som jeg allerede før paapegede, det kunde være ønskeligt. I sin første Tale sagde den højtærede Minister, at det var beklageligt, at Forligsforslaget af 3. Februar ikke blev tiltraadt af Arbejderne; jeg vilde sætte megen Pris paa at erfare, om den højtærede Minister ikke ogsaa mener, det var beklageligt, at Arbejdsgiverne forkastede Forligsforslaget af 9. Marts, som ligeledes var Udtryk for Statsrepræsentationens Opfattelse af, hvad der burde være Forligsgrundlag i Sagen.

Maa jeg med det samme sige, at jeg forstaaer ikke den lidt hidsige Diskussion for et Øjeblik siden om Udvalgsnedsættelse. Jeg havde forstaaet paa alle Udtalelser til at begynde med, at der var Enighed om det ønskelige i at faa overvejet alle Muligheder, ikke blot med Hensyn til Voldgift, men